

Anmeldelse af Knud Vilby

PÅ CYKEL IND I SPANSK MULTIKULTUR

Jeg kendte ikke ”det andalusiske fædrelands fader” Blas Infante. Tak til Lars Hulgård for præsentationen af ham.

Som digteren Federico Garcia Lorca, blev Infante brutalt henrettet i 1936 blot nogle uger efter Francos militære opstand og kup. De var folk, der var farlige for den fascistiske falangistiske ensretning og kommandostruktur.

Infante var multikulturalist og humanist i et andalusisk samfund, der om nogen gennem historien har været præget af forskellige kulturer. Han troede på, at mennesket kan have en hybrid identitet, og han så sig selv som et mix af Andalusiens islamiske og kristne, europæiske og arabiske historie. Og som Lorca havde han et stærkt blik for den arabiske kulturs positive bidrag til Andalusiens udvikling.

Der skændes om, hvor vidt han selv konverterede til islam (hans datter benægter det), men sammen med sin familie opførte han et hus i arabisk arkitektur med navnet Dar-al-Farah (Hus af glæde). Samtidig designede han Andalusiens flag og rigsvåben og skrev nationalsangen. Stadig i brug i dag.

Lars Hulgård er selv vokset op blandt grundtvigianere og højskolefolk og erklærer, at han har sans for det sammensatte. Han løber ikke skrigende bort, blot fordi der dryppes lidt myte i rationalitetens bæger. For det gør Infante. Infante minder også om Grundtvig på den måde, at han i et skrift fra 1921 slår til lyd for en utopisk uddannelses- og samfundstænkning, der blandt andet rummer det budskab, at vi skal lære for at frigøre. Samfundet som en stor og lærende skole målrettet idealet om humanisme og menneskelig frigørelse. Grundtvig talte om skolen for livet.

Men der er andre danskere at referere til end Grundtvig. Infante havde modet til og troen på, at det var værd at kæmpe for humanisme og multikulturalisme, selv stillet overfor den fascistiske trussel. Hulgård refererer som kontrast til, hvad en ledende dansk socialdemokrat mener i dag:

”Når Henrik Sass Larsen fra de danske Socialdemokrater, i forbindelse med et fødselsdags-interview fortæller, at humanismen er farlig for velfærdssamfundet, fordi vi som land overrennes af uintegrerbare flygtninge, så er det en position, som ligger fjernt fra Blas Infante, og han havde endda sit virke på det europæiske kontinents yderste forpost i et land dybt præget af arabisk og muslimsk kultur”.

Hvor Lars Hulgård's bog er bedst er den en øjenåbner. Dybest set ved vi jo ikke alverden om kulturelle og samfundsmæssige ligheder og forskelle i Europa. Vi har måske et overfladisk kendskab, men vi dykker sjældent under overfladen. Det prøver Lars Hulgård at gøre.

Lars Hulgård:
68 KM TIL FORTUNA.
Solidaritet og cykling i Spanien.
Forlaget Udenfor.
204 sider.

Hans bog præsenteres som en tekst om solidaritet og cykling i Spanien. Det spinkle men sjove skellet, beretningen hænges op på, er hans tanker om at genfinde en spansk matros, Enrique, som Lars Hulgård kendte, da han som helt ung arbejdede som dæksdreng på et DFDS-skib, der anløb Barcelona. Enrique fik ingen ordentlig behandling, og 17-årige Lars magtede ikke at være solidarisk. Fyrré år efter vil han gøre skaden god. Med en opsøgende cykeltur, hvor han samtidig vil studere alternative bevægelser i Spanien.

Det er, som i beretningen om Blas Infante, indimellem både væsentligt og rigtig interessant, men som bog er teksten ikke helt vellykket. Jeg synes ikke, cykelhistorien er spændende nok til at bære, og jeg bliver forfærdelig irriteret, når jeg nogle gange sidder tilbage med halve eller kvarte historier, fordi indkvarteringen er dårlig, eller cykelrejsen af andre grunde skal fortsætte ud af en by og en beretning, selv om vi står midt i noget vigtigt og uafsluttet.

Dæksdrengen fra for fyrré år siden er blevet sociologi-professor, og sociologien plus højskoleerfaringerne gør ham til en rigtig god lytter og registrator. Beretninger om lokale selvhjælpsinitiativer og andre alternative bevægelser er vigtige og ofte opmuntrende, men jeg havde foretrukket en mere direkte tilgang, hvor det vi får at vide ikke begrænses af cykelturenes opdeling.

Lars finder faktisk Enrique, og de får også nye oplevelser sammen, selv om jeg fornemmer at Lars er en anelse skuffet over mødet.

Det er en bog, der er anderledes end de fleste. Den er bestemt værd at læse for beretninger om Infante og Lorca og om små socialistisk orienterede minisamfund med meget mere midt i det krisekapitalistiske store samfund.

Det er også værdifuldt at få understreget, at nogle mennesker kan fastholde perspektivet og humanismen og visionen, trods dramatiske trusler og udfordringer, mens den herskende ideologi i det trygge Danmark i stigende grad er pindsvinestillingen: "bliv væk, vi stikker".

Så det er på flere måder godt. Jeg prøver blot at sige, at det kunne have været endnu bedre.